

se in postal enak kvasu . . . tu čakam na kolenih kakor bedak ter vam ponujam roko . . . Kar sram me je! Pet let nisem bil zaljubljen, zaklel sem se, da se to več ne zgodi, tu pa sem se zapičil kakor oje v tuj voz! Ponujam vam roko. Da ali ne? Nočete? Ni treba! (Vstane ter urno gre k vratom.)

Popova. Stojtel . . .

Smirnov (obstane). Nu?

Popova. Ničesar, odidite . . . Sicer pa stojte . . . Ne, idite, odidite! Jaz vas sovražim! Ali ne . . . Ne odidite! Oh, ko bi vi vedeli, kako sem jaz zlobna, kako jezna! (vrže revolver na mizo). Kar prsti so mi otekli od te zoprnosti . . . (od jeze trga robec). Kaj še stojite? Odpravite se!

Smirnov. Srečno!

Popova. Da, da, odidite! . . . (kriči). Kam greste? Stojtel . . . Sicer pa idite! Oh, kako sem zlobna! Ne bližajte se mi, ne bližajte!

Smirnov (stopivši k njej). Kako sem hud na samega sebe! Zaljubil sem se kakor gimnazijalec, klečal na kolenih . . . Celo mravljinici mi gomaze po koži . . . (surovo). Jaz vas ljubim! Zelo mi je bilo treba zaljubiti se v vas! Jutri je treba plačati obresti, košnja sena se je pričela, tu pa vi . . . (Objame jo okrog pasu). Nikdar si ne odpustim tega . . .

Popova. Odidite proč! Proč roke! Jaz vas — sovražim! K barjeri! (dolg poljub).

XI.

Prejšnja, Luka s sekiro, vrtnar z grabljami, kočijaš z vilami in delavci s koli.

Luka (zagledavši poljubujoči se par). Očetje! (Odmor.)

Popova (pobesivši oči). Luka, povej ondi v hlevu, naj bi danes Tobi ne dali čisto nič ovsu . . .

(Zagrinjalo.)

(Prevedel Peter Miklavc-Podravski.)

Še enkrat . . .

Še enkrat obsijaj ljubó,
rumeno solnčece, goró,
potem pa nočne naj temine
zagrnejo dolí, planine!

Še enkrat sreča prešlih dni
pred dušnimi očmi zasij,
potem pa večne naj temine
zagrnejo željé, spomine!

Branko.